O sadece söyledi, biz ağladık

"Bir nesil onunla ağladı, bir diğer nesil onu yeniden keşfetti. Müslüm Gürses, sadece 'Baba' değil; duyguların, kayıpların ve sahici bir halkın simgesiydi. Bugün bile playlist'lerde yankılanan bir sızı…"

HÜRREM ERMAN FRANKFURT

22 yıl önceydi… Burnundan soluyordu yüzlercesi. Öfkeleri yine limiti aşmış, kontrol filan hak getire. Bilmedikleri muhite, tanımadıkları sokaklardan yürüyerek gelmişlerdi. Bir bahane arıyorlardı, içten içe nefesleriyle büyüttükleri öfkelerini dışa taşırmak için. Bir sebep; haklı ya da haksız.

Yetim gibi hissetmek tuhaftır, öksüz kalmanın ilk anları kolay kaldırılacak bir şey değildir. Açık söyleyeyim, daha fenasını bekliyordum manzaranın. Olmadı korktuğum gibi. Çok şükür. Fazla dayanamadılar zaten. Protokol filan, anladıkları şeyler değildi. Resmiyete saygı duyar, inceden tedirgin olurlardı ama *'baba'* boylu boyunca tabutta yatıyordu ilerde ve yetişemiyorlardı.

Sonra nasıl olduysa, bir alev parladı ortalarda bir yerde. Tek şey diyorlardı, *'Müslüm Baba!'* hançerelerini yırtarcasına bağırıyorlardı. Teşvikiye, Nişantaşı, buralar temiz yerler, çok temiz. Ürktü tabi, balkonlar, pencereler, perdeler… Cam kenarından içeriye çekildi kafedeki meraklı kitleler.

Bir zapt ediş gibiydi her şey. Cenaze, sahici sevenlerini çağırıyordu sanki. Yetimler ise, gözleri kan çanağı gideni daha fazla izlemeye razı olmadı uzaktan. Yüklendiler ve omuzladılar tabutu. Cep telefonlarının şaşkın bakışları altında gidiyordu cenaze.

Önce Cemal Reşit Rey konser salonunun önüne gittiler. *'Baba'*nın naaşı oradaymış diye duymuşlardı ama içeri alınmadılar. Acıları vardı, öfkeliydiler ama susmayı tercih ettiler. Arıza çıkarmadılar burada. Ardından *'sosyete'* semtindeki camiin yolunu tuttular. Giderken ayrı ayrı yollardan gözleri yaşlı, dilleri suskundu yine. Kameralara konuşan siyah gözlüklü insanlara aldırış etmediler. Her ne kadar son dönemde sevdalılarının kendilerine tercih ettikleriyle yüz yüze gelmiş olsalar da, vakur bir sessizlik ve metin oluşu yüklenebildiler hep.

Sonra omuzlara alındı cenaze. Bilirsiniz; her şeyi eşitleyen tek taştır musalla taşı. Hiçbir maddi güç, dünyevi kudret makam farkı oluşturamaz orada. Ve omuzladılar Müslüm Baba'nın cenazesini. Birer birer döküldü rengi beyaz olanlar, bir onlar kaldılar. Ve tertemiz beyaz adam sokaklarında yürürken tabutla, artık daha fazla tutamadılar. Camlardan kendilerine sarkan ürkek bakışlara bastılar sloganı; 'Sosyete uyuma, Müslüm Baba geçiyor!" Sonra hızlandı tabut, yeşil araba arkasında yeşil örtülü tabut…

Bir koşu şekli vardır bilir misiniz?

Kollar dik şekilde ceketin iki yan cebini tutar. Eller sabit şekilde yapılır koşu. Ambulansın peşinden koştular öylece. Bir feryad-ü figan; nereye Müslüm Baba?

Bir aşktı bu aslında… Neredeyse 22 yılın geçtiği bugün bile hayran sayfası simsiyah. Ve bir zaman sayacı konulmuş. Değil günler, saatler, dakikalar, saniyeler tutuluyor; şu kadar zamandır yastayız, özlüyoruz, diye.

Aslına bakılırsa mesele sadece müzik değildi, ses hiç değildi. Şu cümleler hayranlarının ortak hissiyatı: Dostumuz, canımız, ciğerimiz, sırdaşımız, dert ortağımız, kederimiz, hüznümüz, Müslüm Babamızı kaybettik! Hasret rüzgarları çok erken esti, doyamadık sana; sesine, nefesine, şefkatine, sevgine Müslüm Baba! Acımızda, gözyaşımızda, sevincimizde yanımızdaydın. Bir evlat gibi sevdin bizi. Şimdi öksüzüz, gönlün gönlümüzdür, rahat uyu…

Çok az sanatçıya nasip olacak bir samimi karşılık, ender görülecek bir yakınlık.

Peki bu işin sırrı neredeydi? Nereden geliyordu bu benzeri zor bulunacak muhabbetin kökeni? Birkaç örnek ile okuma yapmak en iyisi sanırım.

1979.. Urfa… Memleket karışık. Siyaset; kardeşi kardeşe vurdurma işlevinde zirve yapıyor. Yokluk dönemi. Gelen elektronik parçaların hemen hepsi *'Hicaz'*dan geliyor. Ama yetmiyor müziğin hasına vurgunlara. Şıh Müslüm adında bir çocuk, daha gençliğe yeni yeni adım atmakta. Bir araba teybi satın almış ve gidip Nacar *(Marangoz)* pazarında bir kasa yaptırmış teybe. Üzerine minik delikler açıp, küçük neonlar yerleştirmiş filan. Bir çift hoparlör koymuş iki yanına. Müzik seti değil canavar… Açtı mı sesini, yutuyor insanları adeta.

Şıh Müslüm, kalan parasıyla gidip yeni çıkan Müslüm Gürses kaseti almış. Long Play'den *(LP)* kayıt değil orijinal. Şeffaf ambalajını açması bile törenle… Nadirattandır… Kaseti teybe takmadan, kapak resmini ezberliyor. Bağrıyanık. Bir de kupür var cüzdanında. Filmi de çekiliyor; Bağrıyanık Ömer…

Bütün sevdiklerim gitmiş
Bütün ümitlerim bitmiş
Yaşama hevesim bitmiş
olmuşum bir bağrıyanık…

1982… İzmir… Yaz sonu ama fena sıcak… Babasıyla gurbette çalışan bir genç. Kamyonla kum taşıyorlar. Sonra arızalanıyor kamyon. Tamir için İzmir sanayisine çekiliyor. Ve genç uzaktan bir afiş görüyor, kocaman bir poster: İzmir Fuarı'nda Müslüm Gürses… İlk kez görecek Müslüm Baba'yı, dönüp memlekette anlatmak var… Soluğu fuarda alıyor. Arka sandalyelerden birinde bekliyor. Akşam 9 suları ama bir türlü çıkmıyor Baba. Geç kalıyor çocuk ama inat. Vasıta bulması zor o saatten sonra. Boş veriyor, her şeye bekliyor. Saat gece yarısına yakın sahne kararıyor. Bir sürü insan ucuz plastik sandalyelerde ama minderler var enteresan şekilde. Önce orkestranın sesi duyuluyor. Tanrı İstemezse'yi çalıyor gönül telini sızlatarak. İki adam, aralarına aldıkları bir başka adamı sahnenin ortasına getiriyorlar. Müslüm Baba ayakta bile duramıyor neredeyse. Ne o orkestraya uyuyor, ne orkestra onu yakalayabiliyor. Müzik ayrı, Baba ayrı tellerden sürüyor konser. Minderlerin hikmetini anlıyor. Sahneye tespih ve minder yağıyor. Bir de sahne ile seyirci arasında minik bir havuz var. Fanatikler, arada gaza gelip, şatoya saldıran şövalyeler gibi atlıyorlar havuza. Diz boyundaki suda boğulma tehlikesi atlatanlar oluyor.

Etraftaki ızbandutların hikmetini kavrıyor; tek elleriyle çıkarıyorlar Müslümcüleri. Çıkarıp çıkarıp kenara bırakıyorlar. Müzikten bambaşka bir şey bu… Gece yarısı vesait değiştire değiştire Ödemiş'e dönüyor.

1984… Urfa… Gong Plak diye bir yer var. Her yeni Müslüm albümünde evinin önemli bir eksiğini tamamlıyor plakçı. Adı ne? Müslüm… Müslüm Böke…

Hemen yanında fotoğraf malzemeleri satan bir dükkan var. Film tab etmek Urfa'da mümkün değil, Antep'e yollanıyor. Şehrin garnizonunda fotoğrafçılık yapan Zafer isimli bir asker, her hafta çektiği resimleri buraya getiriyor. Çarşı izninde çarşıyı dolaşmıyor, oturup Müslüm kaseti dinliyor. *'bu var va, bu!'* diyor her seferinde, *'benim milli marşım bu!'* şarkının adı Sev Yeter!

1985… İstanbul… Esenyurt'tan bile ötelerde, neredeyse Tekirdağ denecek yerde bir iş almış elektrik malzemeleri satan adam: Halil Elektrik; Her türlü malzeme, tesisat! Bir arabası var Ford, belki 40 yaşında. Bir gün enteresan bir şey oluyor.

